

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORȘ

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 »
Pe 3 luni 8 »

Studentii plătesc pe jumătate
pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI
91,— Oheul Dâmboviței —91.
Vis-à-vis de Palatul Justiției
Un număr vechiu 2 Lei

 Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

Domnii abonați sunt rugați a ne comunica ori-ce schimbare de adresă, făcută cu ocazia Sf. Gheorghe, pentru a nu suferi neregularități în primirea Jurnalului.

S U M A R

Jurisprudența Română :

Inalta Curte de Casație și Justiție, secția I: C. Țicu Ștefănescu cu Maria I. Hristu.

Curtea de Apel din București, secția II: Rada Ioniță V. Galbenu și Maria Ioniță Roșca cu Petre Diaconu Nicolae.

Idem secția III: I. Chițu cu Pavel Palade.

Curtea de Apel din Iași, secția II: Emil Regius și Osias Fritz Catz cu Primăria Dorohoi.

Curtea de Apel din Galați, secția III: Grigore Ionescu cu Niță Vasilescu.

Tribunalul județului Bacău: Const. Condurachi cu Primăria Bacău.

Tribunalul județului Suceava: Ștrul Bacalu cu Primăria Fălțiceni.

Tribunalul județului Olt: Ioana Marin Ion Stancu cu Radu Lascu.

Un răspuns ziarului «Constituționalul». — Bibliografii

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 12 Martie 1896

Președenția d-lui Gr. Lahovary Președinte

C. Țicu Ștefănescu cu Maria I. Hristu

Citațiune.—Dacă înaintea judecătorilor de pace părțile se citează.—Cine îndeplinește procedura înaintea judecătorilor de pace.—Dacă reclamantul este ținut a îndeplini procedura la domiciliul unde partea adversă a arătat judecătoriei că locuiește și unde judecătorul a dispus a se cita.

De și înaintea judecătorilor de pace părțile nu se citează și procedura se îndeplinește de partea reclamantă,

însă tocmai faptul că legea obligă pe reclamant cu îndeplinirea procedurii la domiciliul părților denotă că legiuitorul nu a voit ca o parte să fie judecată fără ca să fi fost încunostințată de termenul fixat de judecător pentru judecată.

Ast-fel când o parte arată judecătorului printr'o petițiune unde și are domiciliul său și judecătorul a dispus ca acea parte să fie citată acolo, reclamantul este ținut să îndeplinească la acel domiciliu procedura în privința părții care și-a declarat acel domiciliu.

Decisiunea No. 120/96.— Respins ca nefondat recusul făcut de C. Țicu Ștefănescu, contra sentinței cu No. 27/96 pronunțată de tribunalul Ilfov, s. III în proces cu Maria I. Hristu. *)

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Al. Gianni.

S'a ascultat d-l Em. Porumbaru avocatul recurentului C. Țicu Ștefănescu în dezvoltarea motivelor de casare și d-l Mitescu avocatul intimatului Maria I. Hristu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Violaarea întregii economii a legii judecătorilor de pace cât și greșită și ilegală interpretare a art. 3 din regulamentul legii judecătorilor de pace, și într'adevăr, procedura judecătorilor de pace, fiind o procedură specială, este consacrată de jurisprudență, de doctrină și de lege, că, citarea, în fața acestor instanțe, cade în sarcina părții reclamante, oponente sau contestatoare, care nu se poate plânge în nici într'un caz de necitarea ei, în cazurile că i s'ar respinge reclamațiunea, opozițiunea sau contestațiunea. Tribunalul, prin sentința ce atacă cu recurs, de și nu contestează aceste principii, le anihilează printr'o rea interpretare a art. 3 din regulamentul legii judecătorilor de pace, pe care l pune în locul legii și căruia îi întinde efectele în sensul de a l

*) A se vedea această sentință a tribunalului Ilfov în numărul 14 al ziarului nostru din 7 Aprilie 1896.

face ilegal și neconstituțional. Și într'adevăr, de și ilegal ca concepțiune, acest regulament nu poate avea altă putere de cât în ceia ce privește organizațiunea interioară a judecătorielor, peste care margine nu poate trece fără a vioala și a se substitui legei. E de principiu ca reclamantul să-și aleagă locul unde vrea să citeze pe defendor, rămând instanțelor judecătorești dreptul de a controla dacă procedura, acolo unde reclamantul a citat pe defendor e sau nu bine îndeplinită. Or punct capital în sine, iar nu și în speță partea nu'l critică și tribunalul nu'l examinează, decî rămâne ca bun și anulează titlul executor, pe motiv că e defendor, n'am citat pe contestatoarea acolo unde 'și arătase dînsa un domiciliu de fantesie, pe cât timp dînsa nu se poate în nici într'un caz plînge nici chiar dacă n'ar fi fost citată de loc».

Avînd în vedere că din sentința supusă recursului rezultă că Maria I. Hristu, intimată în recurs, a făcut opozițiune, prin poștă, contra cărței de judecată a judelei de pace N. 5 din București cu No. 1449/94 prin care fusese condamnată, pe baza chemărei la interogator, și în lipsă să plătească recurentului Țicu Ștefănescu suma de 1460 lei;

Că prin petițiunea de opozițiune Maria I. Hristu și-a ales domiciliul în comuna Mărșa, din județul Vlașca, cerînd a fi citată acolo, iar nu în calea Moșilor No. 218, unde fusese citată cu ocaziunea chemărei în judecată, și chemărei la interogatoriū;

Că judecătorul primind opozițiunea a pus termenul la 13 August 1895 și a dispus ca oponenta să fie citată la domiciliul ales de dînsa;

Că la acest termen oponenta nu s'a prezentat, și procedura în privința sa nefiind îndeplinită, afacerea s'a amînat pentru ziua de 16 Septembrie termen pentru care intimatul în opozițiune, Țicu Ștefănescu, a îndeplinit procedura în privința oponentei tot în București în calea Moșilor, nu la com. Mărșa, unde dînsa 'și declarase domiciliul prin opozițiune, și unde fusese citată pentru 13 August;

Că la termenul de 16 Septembrie, oponenta Maria I. Hristu neprezentându-se, opozițiunea i-a fost respinsă prin cartea de judecată No. 1768/95;

Că această carte de judecată rămînd definitivă și fiind investită cu formula executorie, Maria I. Hristu a făcut contestație pe motiv că nu fusese bine citată, de oare ce pentru termenul de 16 Septembrie, trebuia citată, tot la comuna Mărșa iar nu în București;

Că judele de pace respingîndu-i contestația, Maria I. Hristu a făcut apel, și tribunalul, prin sentința supusă recursului a admis apelul și a anulat titlul executoriū pus pe cartea de judecată No. 1768/95 pe motiv că Maria I. Hristu trebuia citată pentru termenul de 16 Septembrie la comuna Mărșa, domiciliul ce oponenta arătase prin petițiunea de opozițiune.

Avînd în vedere că de și după art. 30 și următorii din legea judecătorielor de pace, părțile nu se citează ina-

intea acelor judecătorii și procedura se îndeplinește de către partea reclamantă, însă faptul că partea reclamantă este ținută să îndeplinească procedura la domiciliul părților, reese învederat că legiuitorul nu a voit ca o parte să fie judecată fără ca să fi fost încunoștințată de termenul fixat de judecător pentru judecare;

Considerînd că, în speță, din momentul ce judecătorul de pace primind petițiunea de opozițiune a Mariei I. Hristu, dispusese ca oponenta să fie citată la comuna Mărșa, domiciliu ce dînsa arătase prin opozițiune, partea reclamantă, recurentul Țicu Ștefănescu, nu putea pentru termenul de 16 Septembrie, să îndeplinească procedura pentru oponentă de cât la comuna Mărșa unde dispusese judecătorul de pace ca dînsa să fie citată;

Că dar cu drept cuvînt tribunalul a considerat că pentru termenul de 16 Septembrie oponenta Maria I. Hristu nu putea avea cunoștința de termen, și a anulat titlu executoriū pus pe cartea de judecată cu No. 1768/95.

Că procedînd ast-fel tribunalul nu a violat nici un text de lege, și decî motivele invocate sunt neîntemeiate.

Pentru aceste motive, Curtea în numele legii respinge recursul.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA II

Audiența de la 14 Decembrie 1895

Președenția d-lui ATH. C. KIVU, Președinte

Rada Ioniță V. Galbenu și Maria Ioniță Roșea cu autorizația soților lor
cu Petre Diaconu Nicolae,

Deciziunea civilă No. 269

Inscris semnat prin punere de deget. — Cum trebuia adevărit un asemenea înscris sub codul Caragea spre a fi valabil.

Transacțiune. — Cum trebuia făcută și adevărită transacțiunea între părțile litigante sub codul Caragea.

Testament. — Cum se făceau și adevăreau testamentele sub codul Caragea.

Testament. — Cotitatea disponibilă și rezerva sub legiuirile Caragea.

1) Subt codul Caragea înscrisul semnat prin punere de deget trebuia să fie adevărit de doi martori și de scriitorul înscrisului.

Ast-fel atestarea unui asemenea înscris de către primarul și notarul comunei nu valora de cât ca atestarea unor simpli martori și înscrisul era valabil numai dacă era semnat și atestat și de scriitorul său.

2) Subt codul Caragea, învoiala intervenită între părțile prigonitoare în timpul judecăței, această declarație de învoială, fie făcută verbal, fie făcută în scris, trebuia să fie înt rită de însuși judecătorul unde era prigonirea.

3) Testamentul, subt legiuirea Caragea trebuia să fie făcut în scris, iscălit de testator și adevărit cu semnătura a trei martori cari să fi văzut sau să fi auzit de la testator că este testamentul său.

Declarația făcută de martori în testament că au fost față se poate considera ca un equivalent cuvintelor că au văzut sau auzit de la testator că testamentul este al său.

4) Subt legiuirea Caragea, testatorul, când avea doi copii (băieți), nu putea dispune prin testament de cât de o a treia parte din averea sa.

S'a ascultat: d-l B. Dumitropol avocatul apelantelor Rada Ioniță V. Galbenu și Maria Ioniță Roșca în desvoltarea motivelor de apel și d-nii C. I. Nicolăescu și D. Atanasiu avocații intimatului Petre Diaconu Nicolae în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Rada Ioniță V. Galbenu și Maria Ioniță Roșca cu autorisația soților lor Ioniță V. Galbenu și Ioniță Roșca în contra sentinței cu No. 225/90 a tribunalului Dâmbovița.

În urma desbaterilor urmate și a diferitelor acte ce s'au prezentat Curții.

Având în vedere că astăzi în instanță nu se mai contestă filiațiunea apelantelor în grad succesibil că de sunt coborâtoare și reprezentante ale lui Dumitru Nicolae Diaconu, iar intimații Athanasia D. Bălescu și Preotul Kiru Paraschivescu în calitate de tutor al minorului Nicolae Kiru Paraschivescu, descendenții lui Petre Nicolae Diaconu, ambii frați buni și fii ai Preotului Nicolae Diaconu;

Având în vedere că în urma cercetărilor la fața locului ordonată de Curte prin încheerea No. 524/93 se stabilește că de la acel autor comun Preotul Nicolae a rămas oare-care avere imobiliară compusă din o parte de moșie numită Broșteni;

Având în vedere că intimații susțin că a intervenit o pace cu Ioana muma reclamantelor și că de aceea a rămas acțiunea în părăsire timp de aproape 30 ani invocând actul cu data de 1865 Octombrie 4;

Având în vedere că acel înscris e semnat prin punere de deget și legalizat de primarul și secretarul comunei Broșteni, că dar nu întrunește toate formele cerute de art. 7 de la cărți (legea Caragea) de oare-ce de s'ar considera semnătura primarului și a notarului ca semnăturile celor doi martori ceruți de lege, lipsește însă o semnătură a treia a scriitorului;

Având în vedere că dacă pe basa unui obicei constant, s'ar considera valabilă simpla atestare a semnăturilor făcută de autoritatea comunală totuși în cazul de față fiind vorba de o învoire în cursul unei judecăți, declarația fie scrisă, fie chiar verbală trebuia primită și consemnată de însăși judecătoria unde era prigonirea, că în cazul de față neobservându-se aceste forme cerute de art. 20 de la prigoniri, însuși tribunalul de Dâmbovița a privit actul ca neregulat făcut și înlăturându-l a pus pur și simplu procesul în suspensiune, că dar actele de învoire nu se poate lua în considerație;

Având în vedere însă că intimații mai presintă și un testament al Preotului Nicolae cu data 1860 Ianuarie 17;

Având în vedere că acest act de ultimă voință poartă sub-semnătura testatorului și semnăturile olografe a opt martori cari declară că au fost față;

Având în vedere că legiuirea veche după art. 26 de la moșteniri cu diată, testamentul mărturisit avea tări când pe lângă iscălitura dispunătorului mai purta și iscăliturile a trei martori;

Că prin urmare în cazul present actul poartă mai mult chiar de cât numărul cerut de semnături de martori și declarația lor că au fost față, se poate considera ca un equivalent al cuvintelor, că au văzut sau auzit de la cel ce a făcut o diată că este așa, că obiecțiunea că acest testament nu s'a invocat timp de 30 ani și că prin urmare ar fi anulat, nu se bazează pe nici un text de lege vechiu sau nou care să prevadă vre o asemenea perimare și nu este exact în fapt, de oare ce se constată că s'a produs și invocat în instanță la 3 Septembrie 1865, că dar testamentul în cestiune este opozabil intimaților;

Având în vedere însă că testamentul dispune în favoarea fiului său Petre Nicolae Diaconu de toată averea sa nelăsând ficei Ioanei a celui-l'alt fiu al său de cât douăzeci stânjenii; Că după art. 33 de la moșteniri cu diată nu era liber să dispue prin legat de mai mult de o a treia parte, cele-l-alte două reveneau de drept moștenitorilor ca o rezervă;

Că dar fiul său avantajat Petre Nicolae Diaconu nu putea reține mai mult de cât o a treia parte ca rezervatar și o a treia parte ca legat, prin urmare numai două din trei părți a moșiei și a treia parte urma să revină ca rezervă Ioanei fetei și reprezentantei celui-l'alt frate care și ea reprezentată de ficele sale apelantele de astăzi;

Că dar acestea au dreptul să reclame porțiunea.

Considerând însă că din desbateri și spusele însăși părților rezultă că de fapt ele stăpânesc deja o parte din moșie și căminul;

Că dar trebuie să țină în seamă ceia ce posedă deja și să nu mai primească din sus zisa moșie de cât lipsa până la împlinirea treimeii ce li se cuvine în moșia Broșteni a Preotului Nicolae;

Că de asemenea trebuie la partagiū să nu se socotească ca avere de împărțit cumpărătorile și adaosurile făcute în urmă după deschiderea moștenirii de către intimații în cauză.

Pentru aceste motive, admite apelul, etc.

(ss) At. Chivu, I. Cercez, A. Eustațiu.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIUNEA III

Audiența de la 19 Decembrie 1895

Președenția D-lui G. N. BAGDAT, Președinte

I. Chișu cu Pavel Palade

Acțiune.— Judecată.— Dacă instrucțiunea cauzelor în materia civilă este orală.

Acțiune cambială.— Dacă excepțiunile personale ale aceluia care exercită acțiunea cambială pot întârziia condamnarea la plată și în ce condițiuni.

1) În procedura noastră civilă instrucțiunea orală a cauzelor fiind regula, rezultă că părțile și pot modifica concluziunile, de și cererile, până în momentul când președintele declară închise desbaterile asupra fondului.

2) Excepțiunile personale aceluia care exercită acțiunea cambială, cum sunt acele ce ar deriva dintr'o acțiune reconvențională, ca să poată întârziia într'o acțiune cam-

bială condamnarea la plată, trebuie să fie lichide și de o grabnică soluție, și în toate cazurile, întemeiate pe o probă scrisă.

S'a ascultat d-l N. Durma avocatul apellantului I. Kițu în dezvoltarea motivelor de apel și d-l Dimitrie Rădulescu avocatul intimatului Pavel Palade în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de I. Kițu în contra sentinței cu No. 1421/95 a trib. Ilfov, secția comercială;

Ascultând pe avocații părților în pledările lor;

Având în vedere actele prezentate de părți și sentința apelată;

Având în vedere că din acte și debateri rezultă că faptele în acest proces sunt: Pavel Palade acționează la tribunalul comercial pe I. Kițu ca să-i plătească 11000 lei cu procentele lor, care se compune din 3000 lei, ce-i datora în virtutea unei cambii, și din 8000 lei ce-i datora ca onorariu pentru timpul cât a avut însărcinarea de administrator al moșiei Râca-Pasărea din județul Teleorman, proprietatea defendeurului. La această acțiune defendeurul I. Kițu, răspunde printr-o cerere reconvențională, prin care conchide a se condamna Pavel Palade ca să-i plătească 30000 lei, plus daune interese, după aprecierea justiției, sumă ce-i debitează din administrația moșiei și despăgubiri datorite din cauză că prin reaua administrație i-a periclitat interesele moșiei. După mai multe amănări la termenul de 18 Maiu 1895, în lipsa lui I. Kițu, reclamantul Pavel Palade, și retrage capul de cerere privitor la onorariul de 8000 lei, rezervându-și dreptul la o altă acțiune pentru această sumă, și exercitând numai acțiunea cambială, conchide ca să fie condamnat I. Kițu să-i plătească cei 3000 lei, ce-i datora în virtutea cambii. Tribunalul prin sentința No. 929 din 1895, ia act de declarația reclamantului Pavel Palade că și retrage capul de cerere relativ la onorar, condamnă pe I. Kițu să plătească reclamantului 3000 lei cu dobânda legală de la scadența cambiei, 1 Septembrie 1892 și până la achitare și respinge ca nesustenută cererea reconvențională. În contra acestei sentințe se face opozițiune de I. Kițu și tribunalul prin sentința apelată i respinge opozițiunea rezervându-i dreptul ca să facă o altă acțiune pentru pretențiile din cererea reconvențională;

Având în vedere că din această expunere a faptelor procesului rezultă că, procesul cu modificările introduse la tribunal de Pavel Palade, acțiuneii sale, înainte de închiderea debatelor, are de obiect, de o parte acțiunea cambială prin care Pavel Palade reclamă de la I. Kițu plata unei cambii în valoare de lei 3000, iar de altă parte acțiunea reconvențională a lui I. Kițu prin care reclamă de la P. Palade suma de 30000 lei ce-i datorează din socotelile moșiei sale, la exploatarea căreia a avut ca asociat însărcinat cu administrația pe P. Palade, plus daune interese ce se va fixa de judecată, după apreciere, pentru că, i-a periclitat interesele moșiei.

Având în vedere motivele pe care I. Kițu și întemeiază apelul, că odată ce la acțiunea lui P. Palade așa cum o formulase, la început, care nu era o acțiune cambială, apelantul introdusese o acțiune reconvențională și tribunalul întrunindu-le hotorise să fie judecate de-odată aceste acțiuni nu mai putea să fie dejuncte spre a fi judecate separat de tribunal. Deci, Curtea, admitându-i apelul să facă ceea ce trebuia să facă tribunalul, să judece acțiunea reconvențională de odată cu acțiunea cambială;

Având în vedere că apelantul a declarat că renunță la acțiunea pe cale principală, făcută în urma pronunțării sentinței apelate, având de obiect aceleași cereri ce formați capetele de cereri din acțiunea reconvențională, aceasta în cazul când Curtea, i-ar admite apelul;

Considerând că în procedura noastră instrucțiunea orală a cauzelor fiind regula, rezultă că părțile și pot modifica conculsiunile, deci și cererile, până în momentul când președintele declară închise debaterile asupra fondului;

Considerând că P. Palade și-a modificat acțiunea înainte de închiderea debatelor asupra fondului de către președinte deci în timpul util admis de procedura noastră;

Considerând că acțiunea lui P. Palade, fiind astfel modificată, ea s'a transformat într-o acțiune pur cambială;

Considerând că excepțiile personale acele care exercită acțiunea cambială cum sunt acele ce derivă din acțiunea reconvențională a apelantului ca să poată întârzia într-o acțiune cambială condamnarea la plată, trebuie să fie lichide și de o grabnică soluție și în toate cazurile, întemeiată pe o probă scrisă;

Considerând că de și apelantul se întemeiază pe acte pentru a și susține acțiunea reconvențională (deci excepțiile ce invoacă pentru a întârzia condamnarea sa la plata sumei ce i se reclamă prin acțiunea cambială), însă acțiunea sa reconvențională presintă complicațiuni mari, nu este lichidă, și judecata ei ar întârzia mult judecata acțiunii cambiale, prin urmare bine și în conformitate cu textul și spiritul art. 349 din cod. com. a hotărât trib. când a disjuns acțiunile, judecând separat acțiunea cambială.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul.

(ss) G. N. Bagdat, Al. Costescu și D. Giuvăru.

CURTEA DE APPEL DIN IAȘI, SECȚIA II

Audiența de la 19 Ianuarie 1896

Președenția d-lui I. I. VRÂNCEANU, Președinte

Emil Regius și Osias Fritz Catz cu Primăria comunei Dorohoi

Decisiunea Comercială 7

Perempțiune. — Dacă în materie de perempțiune există drept de opoziție sau de apel.

In materie de perempțiune nu există drept de opoziție sau de apel.

S'a ascultat: d-l G. Marcu avocatul intimatului Primăriei de Dorohoi în dezvoltarea incidentului pentru neadmisibilitatea opozițiunii făcută la primirea apelului și

d-l G. Irimescu avocatul oponentilor Emil Regius și Osias Fritz Catz în combateri.

Curtea dîberînd,

Avînd în vedere opozițiunea făcută de Emil Regius și Osias Fritz Catz prin d-l avocat G. Irimescu, substituit de d-l avocat I. Dumitriu procuratorul apelanților contra jurnalului acestei Curți No. 2058 din 16 Noembrie 1895 prin care după cererea d-lui G. Marcu avocatul Primăriei comunei Dorohoiu, s'a perimat apelul făcut de d-l I. Dumitriu avocatul procurator al d-lor Emil Regius și Osias Fritz Catz contra sentinței comerciale a trib. Dorohoiu No. 140 din 3 Octombrie 1894, dată în procesul cu Primăria comunei Dorohoiu pentru daune;

Avînd în vedere incidentul sulevat de d-l avocat Marcu prin care cere respingerea opozițiunii ca neadmisibilă, pentru motiv că în materie de permptiune singura cale de care poate uza partea nemulțumită, este numai recursul în Casațiune;

Avînd în vedere și susținerile d-lui avocat Irimescu care tinde la admiterea opozițiunii, pentru motiv că hotărîrea prin care s'a declarat perimat apelul se poate ataca pe cale ordinară, de oare-ce nu este nici un text de lege care să se opue la aceasta;

Avînd în vedere că pentru ca Curtea să decidă dacă în materia permptiunii este sau nu admis dreptul de opoziție, ca și în ori-ce afacere ordinară, trebuie să se examineze mai întîiu dacă legiuitorul a admis în această materie procedura dreptului comun sau o procedură cu totul excepțională și somarie;

Avînd în vedere că după dispozițiunile art. 257 pr. civ. o afacere se perimă după simpla cerere a părții interesate, printr'o hotărîre dată fără citarea părților adverse; în alți termeni, instanța care e sesizată de cererea de permptiune nu judecă nimic, ci observă numai dacă termenul prescripționat de lege de la cel din urmă act de procedură, a expirat sau nu, declarînd în caz afirmativ afacerea perimată;

Avînd în vedere că pe cât timp în materie de permptiune nu e vorba de o judecată propriu zisă și pe cât timp permptiunea se pronunță fără chemarea părților și fără hotărîre comunicabilă, nu poate exista nici o opozițiune contra ei, pentru că partea adversă nu poate a se plînge contra unei judecăți care n'a avut loc;

Avînd în vedere că din cele ce preced rezultă că legiuitorul în materie permptiune n'a admis procedura dreptului comun prin care s'ar fi dat loc unui nou proces, ce ar fi adus după dînsul instrucțiunii și debateri susceptibile de opoziție și apel, pentru a se putea obține stingerea primului proces, ci o procedură cu totul excepțională și somarie rămînînd dreptul părții de a ataca cu recurs pentru nerespectarea formelor cerute de lege;

Avînd în vedere că afară de aceasta, dispozițiunile codului nostru de procedură civilă, relativ la materia permptiunii sunt luate după codul de procedură geno-

veză, în care nu există drept de opozițiune sau de apel pentru partea în contra căreia s'a admis permptiunea (Bellot asupra expunerii de motive a titlurilor XX și XXI pag. 109), ast-fel în cât legiuitorul român adoptînd sistemul genovez în această privință și neadmițînd dreptul de opozițiune și apel prin nici un articol de lege nu se poate susține că dreptul comun trebuie să fie aplicat;

Că ast-fel fiind, incidentul sulevat urmează a se admite, respingîndu-se opozițiunea făcută de Emil Regius și Osias Fritz Catz ca neadmisibilă;

Avînd în vedere cererea Primăriei a i se da cheltueli de judecată pe care Curtea apreciîndu-le le fixează la suma de 50 lei.

Că aceste cheltueli conform art. 140 pr. civ. cad în sarcina oponentilor.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge opozițiunea ca neadmisibilă.

(ss) I. I. Vrînceanu, Eug. Donici și D. Porfiriu

Osebită părere

Sub-semnații, considerînd că opoziția și apelul sunt de drept comun și nu pot fi înlăturate de cât în casurile excepționale prevăzute de lege;

Că în materie de permptiune legea nu aduce vre-o excepțiune în astă privință, și pe cale de interpretare nu se poate deroga la un principiu de drept comun.

Considerînd apoi că dacă art. 257 pr. c. dispune că permptiunea se declară fără chemarea părților, adică pe cale de procedură grațioasă de aceea nu rezultă închiderea dreptului de opoziție, căci jurisdicțiunea grațioasă se transformă în jurisdicțiune contențioasă de câte ori se ridică contestație de către partea interesată și hotărîrile date în camera de consiliu rămîn supuse principiului că partea judecată în lipsă are drept de opoziție;

Considerînd în fine că argumentul ce se trage din procedura genoveză nu e concludent, căci dacă în zisa procedură permptiunea nu e susceptibilă de opoziție sau apel, motivul este că instanța se perimă de drept fără ca judecata să pronunțe perimarea în cât nu intervine vre-o hotărîre care să poată fi atacată prin căile comune, pe când în procedura noastră permptiunea se declară prin hotărîre ca și în procedura franceză eliminîndu-se numai chemarea părților prescripționată de această din urmă;

Pentru aceste motive suntem de părere a se admite opozițiunea în principiu.

(ss) M. Grigoriu și M. Șuțu

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIA II.

Audiența de la 5 Decembrie 1895

Președenția d-lui M. BEȘTELEI, Membru

Grigore Ionescu cu Niță Vasilescu

Decisia Comercială 48

Intreprindere de lucrări publice. — Dacă Statul poate plăti la lucrători când antreprenorul pune întîrziere ne motivată sau rea credință în plata lor.

Judecată. — Cum trebuie să se presinte părțile în

judecată. — Dacă se poate acorda termen pentru aducere de acte când una din părți se opune.

Intreprindere de lucrări publice. — Când se poate da situația de lucrări antreprenorului pentru regulare de plăți.

Intreprindere de lucrări publice. — Dacă inginerul poate ordona dărâmarea lucrărilor efectuate și când.

1) După art. 20 din condițiunile generale pentru întreprinderi de lucrări publice, când Statul dovedește că antreprenorul pune întârzieri nemotivate sau rea credință la plata lucrătorilor săi, atunci administrația își rezervă dreptul de a face din oficiu aceste plăți, după o prealabilă cercetare, din sumele ce ar avea să primească întreprinderea pentru lucrările executate.

2) Părțile sunt datoare să se prezinte la judecată cu toate actele de care cred că au nevoie, ast-fel că nu se poate acorda un termen părții să-și adune actele și să susține că posedă, mai ales când partea adversă se opune la amânare.

3) După art. 18 din condițiunile generale pentru întreprinderi de lucrări publice, nu se poate da antreprenorului situația de lucrări care se serve pentru regulare de plăți, de cât când lucrările vor fi fost verificate și recunoscute exacte de inginerul dirigent.

4) În întreprinderile de lucrări publice, când inginerul va bănuși că există în lucrările efectuate vicii de construcțiune, are dreptul să ordone dărâmarea părții rău construită, însă aceasta trebuie să o arate în scris către antreprenor și să fie în timpul execuțiunii sau până la recepțiunea definitivă a lucrării.

S'a ascultat: d-l D. Popescu avocatul apelantului Grigore Ionescu în dezvoltarea motivelor de apel și d-l G. L. Aslan avocatul intimatului Niță Vasilescu în combatere.

Curtea deliberând,

Asupra opozițiunii făcută de Gr. Ionescu în contra decisiunii acestei Curți No. 40/95.

Având în vedere, că, prin această decisiune admitându-se apelul făcut de Niță Vasilescu, în contra sentinței comerciale a tribunalului Tulcea No. 22/95 s'a condamnat oponentul să i plătească 1815 lei 50 de bani, cu procentul legal comercial de la 21 Iunie 1894, valoarea unor lucrări executate de numitul, apelant ca sub antreprenor la șoseaua Iasaccea-Limcovița, pentru oponentul Ionescu, antreprenorul acestei șosele;

Având în vedere susținerile părților;

Considerând, că, Vasilescu spre a dovedi acțiunea sa, a invocat situația de lucrări efectuate de el, subsemnată de conductorul dirigent la 28 Octombrie 1892, din care se constată că, pentru lucrările executate de el i se cuvine suma reclamată, și adresa No. 568 din aceeași zi, prin care inginerul șef al circumscripțiunii, invită pe antreprenorul Ionescu a plăti lui Vasilescu suma coprinsă în situație;

Considerând, că, după art. 20 din condițiunile generale pentru întreprinderi de lucrări publice, când Statul dovedește că antreprenorul pune întârzieri nemotivate sau rea credință la plata lucrătorilor săi, atuncea administrația își rezervă dreptul de a face din oficiu aceste plăți, după o prealabilă cercetare, din sumele ce ar avea să primească întreprinderea pentru lucrările executate;

Considerând, că, față cu acest articol din situația iscălită de conductorul dirigent al lucrării și ordinul de plată dat de inginerul șef, rămâne legalmente stabilit că, Niță Vasilescu a efectuat lucrări și pentru ele i se cuvine suma reclamată;

Considerând, că, oponentul în apărarea sa invoacă două motive: I) Că lucrarea efectuată de Vasilescu a fost defectuasă, n'a fost primită de Minister, și din această cauză a trebuit să o refacă, II) că, a plătit lui Vasilescu prețul lucrării sale;

Considerând, că, oponentul spre a dovedi că lucrarea lui Vasilescu, n'a fost primită și a trebuit să fie refăcută, a cerut amânarea procesului spre a aduce acte, cum și să i se admită dovada cu martori;

Considerând, că, părțile sunt datoare să se prezinte la judecată cu toate actele de care crede că are nevoie, ast-fel că nu se poate acorda oponentului termen ca să-și aducă actele ce zice că are, mai ales când adversarul său se opune la amânare;

Considerând, că, dovada cu martori invocată de oponent, nu este admisibilă, față cu art. 20 din condițiunile generale, mai sus reprodus și față cu constatările făcute de inginerii respectivi, despre lucrările efectuate de Vasilescu;

Că de alt mintrelea susținerea lui Ionescu este nevensimilă, pentru că după art. 18 din aceleași condițiuni generale, situația de lucrări care să serve pentru regularea de plăți, nu se poate da antreprenorului de cât atunci când ele vor fi fost verificate și recunoscute exacte de inginerul dirigent, prin urmare când conductorul dirigent al lucrării a eliberat lui Vasilescu, situația din 28 Octombrie, și inginerul șef a dat ordin de plata antreprenorului, lucrările au fost verificate și primite ca bune;

Că este adevărat că, inginerul dacă va bănuși că există în lucrări vicii de construcțiune, are dreptul să ordone dărâmarea părții rău construite, însă aceasta trebuie să o arate în scris către antreprenor și să fie în timpul execuțiunii sau până la recepțiunea definitivă a lucrării;

Considerând că antreprenorul Ionescu nu a adus astăzi dinaintea Curței, nici un ordin scris din partea dirigentului lucrării, de a dărâma lucrările efectuate de Vasilescu;

Că dar alegațiunea lui Ionescu că, lucrarea lui Vasilescu, a fost ne primită și a trebuit să fie refăcută, rămâne nedovedită;

Că de și art. 20 din condițiunile generale, spune că tocmelele făcute de antreprenor cu lucrătorii să fie înscrise și comunicate serviciului care dirije lucrarea, și Niță Vasilescu nu a produs astăzi o asemenea tocmeală scrisă, însă din faptul că inginerul dirigent a făcut situația pe numele direct a lui Vasilescu și inginerul șef a dat ordin antreprenorului pentru plata sumei coprinsă în ea, rezultă că tocmeala făcută de antreprenor cu Vasilescu, însușesc condițiunile cerute pentru a fi vala-

bilă, și în tot cazul actul scris este cerut numai pentru facilitarea lucrărilor administrațiunei, iar nu sub pedeapsă de nulitate a convențiunei dintre antreprenor și lucrător, și a obligațiunilor ce decurg din ea;

Considerând, că, în ce privește plata acestor lucrări de către Ionescu el s'a mărginit a susține numai că le-a plătit lui Vasilescu, fără a aduce cea mai mică dovadă despre acest lucru.

Pentru aceste motive și văzând art. 140 și 146 din pr. civ. în ce privește cheltuelile de judecată.

Curtea, în numele legei respinge opoziția etc.

(ss) M. A. Beștelei, G. Stoicescu, și Fr. Pap

TRIBUNALUL JUDEȚULUI OLT

Audiența de la 22 Septembrie 1895

Președenția d-lui ION WARZARIU, Președinte

Sentița civilă No. 277

Ioana Marin Ion Stanou cu Radu Lascu

Pământ rural. — Dacă se poate înstrăina un asemenea pământ. — Pe cât timp a fost declarat inalienabil și de când.

Pământurile date sătenilor după legea rurală nu se pot înstrăina pe timp de 32 de ani de la punerea în aplicare a Constituțiunei din 1884.

S'a ascultat: d-l avocat I. Nicolescu, din partea reclamantei Ioana Marin Ion Stancu în susținerea reclamațiunei, precum și d-l avocat C. Drăgoescu, din partea intimatului Radu Lascu, în combateri.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere opozițiunea făcută de Ioana Marin Ion Stancu contra sentiței acestui Trib. No. 193/95 care s'a văzut făcută în termen și justificată;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 157 pr. civ. când opoziția se admite procesul rămâne în starea sa primitivă;

Având în vedere că în speță este acțiunea intentată de reclamanta Ioana Marin Ion Stancu cu autorisația sofului său Marin Ion Stancu, din comuna Dumitrești contra defendeurului Radu Lascu din comuna Cucueți prin care tinde ca față de dînsul să se anuleze actul de vînzare a niște pământ rural pe categorie cu doi boi transcris de acest Trib. la No. 62/85.

Ascultând pe părți în susținerile făcute;

Având în vedere motivele invocate de reclamantă pentru a se anula actul de vînzare a pământului în cestiune fiind făcut contra legei.

Având în vedere legea rurală și Constituția din 1884 modificată în ceia ce privește înstrăinarea pământurilor date țeranilor;

Avînd în vedere că în specie este vorba de vînzarea unui pământ rural după Constituția din 1884;

Considerând că de și legea rurală permite a se vinde pământurile clăcașilor către un clăcaș în comună dar prin dispozițiunile art. 132 Constituția din 1884, se declară inalienabile aceste pământuri pe timp de 32 ani,

și în care articol există un aliniat prin care se stabilește că schimbările de pământ contra pământ nu intră în prohibițiunile legei de față că acest aliniat arată evident prin a contrare că vîndările sunt oprite fie ele între săteni sau între ei și comună a pământurilor date lor după lege; că în fine schimbările de pământ în adever între săteni este un fapt necontestat ne putând fi schimbările între dînsii și orășeni și ceia ce e mai mult dacă Constituția ar fi permis vînzările între săteni pentru pământurile rurale ar fi legiferat expres;

Considerând că ast-fel fiind acțiunea intentată de reclamantă urmează a se admite ca fondată și a se declara nul actul de vînzare în cestiune;

Pentru aceste motive admite de fondată acțiunea intentată de reclamanta Ioana Marin Ion Stancu contra defendeurului Radu Lascu, și anulează actul de înstrăinare etc.

(ss) Ion Warzariu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BACĂU

Audiența de la 30 Ianuarie 1896

Președenția d-lui CONST. NICOLAU, Jude-Instructor

Const. Condurachi cu Primăria Bacău

Sentița civilă No. 30

Apel.—Contravențiune la legea și regulamentul pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale.— Cine poate face apel în asemenea contravențiune.

In materiă de contravențiune la legea și regulamentul pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale, numai partea condamnată va putea apela în contra procesului-verbal de constatarea contravențiunei.

S'a ascultat: d-l C. Radu, primarul comunei Bacău în desvoltarea incidentului pentru inadmisibilitatea apelului și d-l C. G. Sebastian, avocatul apelantului Const. Condurachi, în combateri:

Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Costache Condurachi, contra procesului-verbal al d-lui casier al comunei Bacău din 16 Decembrie 1895, prin care se constată o contravențiune la legea perceperei veniturilor comunale;

Având în vedere incidentul ridicat de primarul comunei Bacău, că apelul făcut de C. Condurache, trebuie respins ca fiind făcut de o persoană ce nu are capacitate, întru cât procesul-verbal al casierului comunal ce se atacă cu apel, constată și condamnă pe alte persoane de cât apelantele ca contravenienți la legea și regulamentul veniturilor comunale;

Având în vedere opunerile apelantului;

Având în vedere că din procesul verbal redactat de d-l casier comunal Bacău la 16 Decembrie 1895, rezultă că partea condamnată în cauză, sunt frații Iorgu și Nicu Tulinescu, la care s'a găsit și confiscat marfa;

Considerând că după dispozițiunile art. 118 din regulamentul perceperei veniturilor comunale numai partea condamnată va putea apela decesiunea agentului comunal la tribunalul de prima instanță, că din acest text

resultând în mod neîndoios că nu mai condamnății au dreptul de a ataca asemenea decisiuni, Condurachi nu putea să atace asemenea decisiuni, deci apelul este făcut de o persoană ce nu avea calitatea.

Văzând art. 117, 118 și 120 din lege;

Tribunalul admite incidentul rădicat de d-l primar al comunei Bacău, și respinge ca neregulat introdus apelul făcut de Costache Condurachi, contra procesului-verbal al d-lui casier comunal de Bacău.

(ss) G. Nicolau, D. D. Antonescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI SUCEAVA

Audiența de la 26 Februarie 1896

Președinția D-lui G. STRĂJESCU, Membru

Ștrul Bacalu cu Primăria orașului Fălticeni

Sentiința civilă No. 16

Legea maximului.—Obiecte fabricate în interiorul comunelor din materii prime și combustibile, cum sunt luminările, etc.—Dacă aceste fabricate sunt scutite de taxe prin legea maximului, sau dacă această lege a dat comunelor numai dreptul de a fixa taxe reduse pentru asemenea fabricate, și în ce proporțiune.—Dacă numai comunele au acest drept.

Legiuitorul, prin articolul 6 din legea maximului nu edictază o scutire de taxe pentru fabricatele din interiorul comunelor, în fabricațiunea cărora s'ar fi întrebuințat materii prime și combustibile supuse la taxe de accize, cum sunt luminările, ci numai dă dreptul comunelor de a fixa taxe reduse pentru asemenea fabricate în proporțiune cu valoarea taxelor la care materiile prime și combustibile sunt impuse. Acest drept 'l au numai comunele.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul făcut în termen de Ștrul Bacalu contra decisiunilor consiliului comunal al Urbei Fălticeni No. 11 și 12 din 29 și 31 Octombrie 1895, prin care i s'a respins contestația la urmărirea sumei de 455 lei 55 bani pentru fabricație de luminări;

Având în vedere că, prin apelul său, Ștrul Bacalu tinde a fi apărat de plata taxei de 455 lei 55 bani la care este impus de comună pentru fabricațiune de luminări, și în aceasta întemeindu se pe dispozițiile art. 6 din legea maximului, după care comunele, de la fabricatele din interiorul comunilor, și în fabricațiunea cărora s'au întrebuințat materii pline și combustibile supuse la taxa de accis, nu pot percepe alte taxe;

Având în vedere că după cum rezultă din însuși cuprinsul art. 6 din legea maximului, legiuitorul nu edictază prin el o scutire de taxe pentru fabricatele din interiorul comunelor, în fabricațiunea cărora s'ar fi întrebuințat materii prime și combustibile supuse la taxe de accize, ci numai dă dreptul comunelor de a fixa taxe reduse pentru asemenea fabricate în proporțiune cu valoarea taxelor la care materiile prime și combustibile sunt impuse, și numai comunele singure au acest drept:

Având în vedere că acesta fiind sensul art. 6 din legea maximului, apelantele nedovedind că comuna Fălticeni, cu ocaziunea înființării taxelor să fi prevăzut

reduceri pentru luminările fabricate în interiorul comunei și în condițiunile indicate de art. menționat, și din tabloul anexat la lege constatându-se că luminările fabricate în comună sunt supuse la taxe, apelul său este neîntemeat, și deci cată a fi respins.

Pentru aceste motive, tribunalul, respinge apelul.

(ss) G. Străjescu, Artur Gorovei.

UN RĂSPUNS ZIARULUI „CONSTITUȚIONALUL”

Citim în Constituționalul de Vineri 19 cor. că cel întâiu care ar fi anunțat, și încă de acum cinci luni, legea d-lui Ministru de Justiție ar fi fost domnul P. Borș, directorul ziarului nostru; că d-sa s'ar fi exprimat în astă privință către mai multe persoane, în sala pașilor pierduți a Palatului Justiției; că ar fi unul din intimii domnului Stătescu; și că s'ar prenumera între numeroșii compețitori pentru un post la Inalta Curte de Casație.

Este necontestat că în numărul 4 din 21 Ianuarie a. c., al ziarului nostru, d-nul Borș în articolul intitulat «Ore cari modificări pentru legea organică a Curței de Casație» a tratat asupra mai multor schimbări de făcut în privința menționatei legi, dar între acestea, directorul nostru, n'a atins, câtuși de puțin, în privința legii actuale a domnului Ministru; căci nu știa că se va face o atare lege. Tot atât de adevărat este, după cele ce ni s'a comunicat de directorul nostru, că d-sa n'a avut nici o ocaziune să vorbească în sala pașilor pierduți, după cum se afirmă, în privința acestei legi. Opiniunea sa a fost categoric exprimată în scris în contra inamovibilității.

În privința intimității ce se atribue d-lui Borș cu d-nul Ministru Stătescu, fără îndoială, pentru d-sa ar fi o onoare ce ar ambiționa-o să o poată obține. Asupra cuvintelor redacțiunii «Constituționalului» că d-l Borș ar fi între numeroșii compețitori pentru un post la Inalta Curte de Casație, tot ce putem răspunde este: că clientela obținută prin merite personale și laboare de d-sa la acea Curte, numai prin un adevărat sacrificiu ar putea fi abandonată, pentru a îmbrățișa o carieră magistrală.

BIBLIOGRAFII

D-l G. G. Mironescu, licențiat în drept, litere și filosofie, avocat, a dat la lumină prima fascicolă din „Istoria Dreptului Roman”, care a apărut în o broșură coprinzând 117 pagine cu următoarele materii:

Originele Dreptului Roman, Dreptul Primitiv, Dreptul celor 12 Table, Rolul Pretorului și al Prudențelor, Constituțiile Imperiale, Dreptul Pandectelor, Destinele Ulterioare ale Dreptului Roman, Concluzie: evoluția instituțiilor Juridice ale Romanilor.

Prețul acestei fascicole este de 3 lei. Lucrarea întreagă va cuprinde aproximativ 40 coli tipar. Restul va apare în 3 fascicole de întinderi inegale.

Edgar Poë, Nuvele extra-ordinare (No. 19 Biblioteca de Popularizare, editura Samitca, Craiova) un volum de 112 dagine, 30 bani; legat elegant 60 bani.

Este incontestabil că dacă cele-l-alte volume ale acestei meritoase publicații populare sunt importante ca grație, ca formă, ca profunditate de cugetare; nici unul însă nu întrece pe acesta în ciudățenia conținutului. Cea mai bizară imaginație, cele mai paradoxale deducții trase cu o logică uimitoare din niște premise psihologice adevărate. Și ce e mai atrăgător este încătușarea nervoasă, încordarea continuă în care te ține citirea acestor nuvele ieșite din creierul acestui geniū, așa de unic, așa de curios, așa de original.